

тамъ изъ кривити пѣтеки, нѣмай надеждѣ да вдигнѣтъ връхъ. *Л. Д. 1870 р. 179.* Който винце попива, на ледеца (*или* безъ главица, *или* безъ женица) поспива. *Кн. 63. 2)* вберу, вбираю въ себя влагу: Глината има свойство да попива у себе много водѣ и да ѣ задрѣжа у себе за много врѣмѣ. *Л. Д. 1872 р. 233.* **Попиѣж са Попиѣвамъ** са вберусь, вбираюсь; всосусь, всасываюсь: Тая пѣра не ся губи, а ся прѣска изъ въздуха и ся намѣща и поглѣща у него и то колкото е по-топѣлъ той, толкова повече ся намѣща и поглѣща у него, а колкото е по-студенъ, толкова по-мѣлко ся намѣща и попива у него. *ib. 70 р. 78.* Мокротата, що е сгодна за храненіе, по тѣненки цѣвчицы ся попива въ крѣвѣтъ. *ib. 69 р. 86.*

Поплѣка *с. ж.* жалоба: Сеймени ѣ завиделе, Силна поплака сториле: „Нейкиме мома булюкбашъ“: Делѣн ѣ завидоха силна поплака сториха: „Нейкиме мома булюкбашъ“. *М. 228.* Да си пойдете на чесна суда, На тая судѣа за поплака, Да закопате Гянина керка—жива до мене. *М. 424.*

Поплѣчѣ *м. св.* поплѣчу по комъ, оплачу: На другия день рано женитѣ отиватъ на гроба на пресниѣ: палѣтъ свещи възъ гроба на умрѣлия и пресипватъ го съ пшенична вода и вино, поплачатъ го и разнасятъ му за Богъ да прости коливо и други ястия. *Б. Е. Люб. 50.* Тогива си и поплакватъ. *Перун., 29.* **Поплѣчѣ са** пожалуюсь: На никой да се поплачешъ, Отъ нейна пуста пехера! *В. 194.* Отъ земѣтъ си не можемъ да ся поплачемъ, защото тя е поста хубава и плодородна. *Л. Д. 1872 р. 238.*

Попленѣж *м. св.* поплѣню, возьму въ плѣнъ: Ми ѣ стретѣ Турмана Турци ѣ поплѣнѣ мила Марѣа. *М. 79. (ср. плѣнѣж).*

Поплѣснувамъ *м. дл.* всхлѣпываю (крыльями): Дека дойдѣ едно пиле ластавица, Та сосъ уста погукнова, Та сосъ крили поплѣснова. *В. 282.*

Поплѣскамъ *м. св.* поплѣщу: Стоянъ си рано подранилъ, Лицето да си измне, Очите да си поплѣска. *З. 142.*

Поплѣвамъ *м. св.* поплѣву: Поплѣвахъ по Днѣпаръ. *Р. 180.*

Поплѣзѣване *с. с.* ползание: Малко едно поплѣзѣвание на нѣкое влѣкоходно животно на около му, го стрѣсва. *И. С. 68.*

Поплѣнѣж *м. св.* наполю, наводню: Бре оште речтѣ слѣнце слѣнце не доречѣ, Пополнѣха, Стано, тойте двѣры (майка, брати, сеestre, снахе). Какъ ги видела Стана, Стана невеста, Бре пригерѣна се сосъ стара майка, И тамо душа бре е дала. *В. 25.* Оште речтѣ не доречѣ, Де се дойде войводата, Пополнѣха Станините,—рамне двѣре. *В. 106.* Зѣвчѣра нѣрѣвѣя полѣкъ са задрѣ на лѣгеръ край Мѣрково, а отъ